

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 1022. Quænam sint crimina, quorum rei non gaudent privilegio asyli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

& faventem immunitati (saltem in casu, quo reus ducitur ad carcerem per Ecclesiam non necessario, sed voluntarie, dum nimirum per alium locum duci posset ad carcerem) sectantur & in praxi amplectendam asserunt Clarus. L. 5. q. 30. Germon. de immunit. L. 3. c. 16. n. 35. Dian. p. 1. tr. 1. resol. 30. Fagund. de prac. Eccl. prac. 2. L. 4. c. 4. n. 57. Pereg. de immunit. c. 5. n. 8. alique apud Delb. n. 6. § 7.

Quaest. 1022. quoniam sint crimina excepta, quorum rei non gaudent privilegio asyli?

Resp. crimina quantumcumque enormia, nisi expressè in iure excepta à dicto privilegio, eodem fruuntur, ut dicitur in c. inter alia. h. t. quæ ex variis iuribus & constitutionibus congestis Greg. XIV. in sua constitut. cum aliis. edita anno 1591. § 97. huius Pontificis, his verbis: *Ad unam tantum formam reducimus, moderamus, ut laicis ad Ecclesias locaque sacra confugientibus; si fuerint publici latrones viarumque grassatores, qui itinera frequentata, vel publicas stratas obsident, ac viatores ex insidiis aggrediuntur, vel depopulatores agrorum, quique homicidia & mutilationes membrorum in Ecclesiis earumque cemeteriis committere non verentur; aut qui proditorie proximum suum occiderint, aut assassinis; vel heresis, aut læsæ majestatis rei in personam ipsiusmet Principis, immunitas Ecclesiastica non suffragatur.* De quorum singulis dictarivè in sequentibus. De cætero præfata Bulla obligat omnes in toto orbe Christiano, & in utroque foro observanda, ita Farin. l. c. c. 2. n. 8. Fagn. in c. inter alia. Barbof. de jure Eccl. L. 2. c. 3. Castrop. p. 2. tr. 11. d. unio. Reiffenst. h. t. n. 8. & aliorum omnium post dictam Bullam scribentium contra Gutt. L. 3. q. 99. pract. q. 1. n. 36. in hoc, ut ait Reiffenst. singularem, ubi iis (subjiciendo se modestæ censuræ Ecclesiæ) docet. hac Bullâ nō intendere Pontificem aliud, quàm revocare privilegia Apostolica concessa quibusdā Principibus extrahendi laicos ex quibusdam locis sacris, ubi habebantur talia privilegia, non item ex aliis locis, ut proinde in alia loca, in quibus non erant talia privilegia in materia immunitatis attendere non habebant, sed juxta dispositionem juris communis in omnibus procedere possent ac debeant. Verùm ratio est in contrarium, quod nimirum quævis Constitutio Apostolica non pro certo loco aut certis personis, sed neque ex eo, quod admittatur dictam Constitutionem non esse ubique promulgatam, sequitur, quod quoque ubique non obliget, cum ad hoc, ut lex Pontificia omnes ubique Christianos obliget, non requiratur, illam ubique promulgatam esse, sed sufficiat, quod Romæ consuetis locis sit promulgata, prout alibi declaratum, ad illud autem, quod dicitur illi Bullæ in aliquibus locis per consuetudinem derogatum esse, bene dicitur, consuetudinem veluti quid facti probandam esse, quod quamdiu non sit, juxta dictam constitutionem procedendum, nunc ad singula crimina excepta, unde sit

Quaest. 1023. quoniam veniant nomine publicorum latronum, & grassatorum ut excludantur à privilegio asyli?

Resp. ad primum: quamvis loquendo largius, publicus latro dicatur omnis ille, qui violenter palamque & publicè furatur, ut Farin. in append. de immunit. c. 10. n. 147. Fagn. in c. inter alia h. t. Castrop. p. 2. tr. 11. d. unio. p. 9. n. 7. Pith. h. t. n. 19. Reiffenst. h. t. n. 90. Strictius tamen loquendo veniunt illi, qui prædæ seu rapinæ causâ homicidium publicè committunt. Arg. can. cum homo. caus. 23. q. 5. sive ut Wiestn. h. t. n. 101. cum Abb. in c. inter R. P. Leur. Jur. Can. Lib. III.

alia. Barbof. jur. Eccl. L. 2. c. 2. n. 79. qui more piratarum in mari vel flumine latrocinia exercent, vel qui arcem castrumve habentes distrobant, hoc est, aggrediuntur, spoliant vel etiam occidunt. Proinde ad rationem latronis publici accepti strictius requiruntur sequentia. Primò, ut hoc delictum aliquoties consummaverit, & non sufficiat ut pluries attentaverit, cum simus in materia odiosa & pœnali, præsertim præjudicativa immunitati Ecclesiarum. Navarius in summa Bullar. tit. de immunit. n. 45. ex Suar. & Giurba apud Delb. c. 16. dn. 13. n. 11. Secandò ut sæpius homicidium committat & non sufficiat, ut semel iterumve committat illud; quemadmodum ex unica fornicatione non dicitur meretrix publica. Abb. in c. 1. de judic. n. 24. Farin. l. c. n. 154. Castrop. l. c. n. 2. Decian. L. 6. tr. crim. c. 24. n. 2. Barbof. jur. Eccl. L. 2. c. 3. n. 84. Haunold. Tom. 6. tr. 1. n. 191. Delb. n. 8. § segg. (quamvis Martha de juris d. p. 2. c. 51. n. 22. teneat, posse quem constitui latronem publicum etiam ex unico actu) quia nomen latronis frequentiam denotat, ut AA. mox citandi, ubi autem frequentia est necessaria, duos actus ad inducendam consuetudinem sufficere docent Gl. in ant. testibus. S. quia verò multi, § L. 2. in sine eod. de Episcop. audient. neque ex eo, quod qui semel delictum admisit, vitam amittit, sequitur, quod etiam amittat immunitatem asyli, nam in hoc est disparitas, quod Principes, licet disponere possint de vita hominis, non tamen disponere possint circa immunitatem Ecclesiasticam, utpote quod spectat solùm ad Papam, ut Peregr. de immunit. c. 6. n. 9. Ambrosin. eod. c. 3. n. 6. Maltrill. de indult. c. 33. n. 7. Delb. l. c. n. 15. Tertio requiritur, ut in locis viis aut itineribus publicis frequentatis latrocinia exercent, dum ex insidiis prodeuntes viatorem aggrediuntur. Farin. Castrop. Haun. LL. cit. unde qui in via aut loco privato non frequentato prædæ causâ occidit, latro publicus dici nequit, & consequenter asylo privandus non est, Farin. l. c. c. 10. n. 151. Ambrosin. l. c. c. 2. n. 3. Wiestn. h. t. n. 103. Reiffenst. h. t. n. 92. ubi etiam pro utroque hoc requisito refert ex Pignatel. Tom. 6. consult. 4. n. 113. verba S. Congreg. quibus addunt Decian. l. c. Farin. l. c. n. 152. latronibus publicis annumerari eos, qui in domibus privatis prædæ causâ committunt latrocinia; eò quod, cum domus privata sit locus continuò frequentatus non immeritò quoad privationem immunitatis viis publicis æquiparetur, præsertim, quod non minus sed majus bonoque publico perniciosius malum, homines in domibus propriis, ubi securè se quisque habitare sperat aggredi. Ita Reiff. l. c. de cætero his non obstantibus, quod actum etiam unicum in loco privato vel publico etiam solùm attentans loci alicujus speciali statuto pro latrone publico habeatur, quin adhuc immunitate asyli fruatur, ita Ambrosin. c. 30. n. 7. Sperell. decis. 103. n. 25. Guazzin. de defensor. l. c. 38. n. 37. Wiestn. n. 105. Ex earatione, quod summi Pontifices delicta, quorum reos asylo defendi noluerunt, secundùm propriam communi jure & DD. usu approbatam potiùs quàm specialis loci alicujus usu receptam significationem acceperint, ut Farin. L. 1. conf. 76. n. 8. præsertim; cum, si in delictorum qualitatibus spectanda essent statuta particularia, jus asyli ad unam formam & uniformem regulam reducere frustra conatus fuisset Greg. XIV. Quarto requiritur, ut de latrocinis constet notoriè vel notoritate facti, dum ipsum factum palam constat, ita ut nullâ exceptione vel tergiversatione excusari aut negari possit, vel notoritate iuris nimirum per Confessionem propriam vel convictionem, sententiâ & condemnationem, ita ut ad privandum illù asylo non sufficiat præsumptio, suspicio, du-